

Aquí sense la *-a*, sigui per la pron. de *-a* com a *-e* en àrab vulgar (veg. *Alputze* i *-Caubell*) o per una espècie de nom d'unitat *ḥār creat en vulgar.

ALCONÀSSER (Sóller, 8, f-3, 8 a-9)

Petita possessió i rodalia, damunt la costa, ja no lluny del terme de Deià; davant hi ha dins mar un illot anomenat *Gall d'Alconàsser*, únic que figura en el Mapa Despuig, escrit «Gallo de *Alconase*»: en efecte, la *-r* és muda. En un doc. de 1560 ja està, però, documentada («mana que sian conservades les guardes de *Alconàsser* per ser molt necessàries», J. RUL-LAN, *Hist. de Sóller*, II, 1875, 78). Coromines, tot admetent que sigui un arabisme, dubtava, posant-hi un interrogant (*E. T. C.*, I, 270), perquè es fa difícil de trobar-li un ètimon clar en àrab, per bé que la fesomia aràbiga del mot és evident. *AlcM*₂, s. v., no creu en l'autenticitat d'aquesta *-r* (que vol suposar deguda a una mera imitació de noms com *Albocàsser* o *Bennàsser*).

Però sense altre fonament que l'etimologia que, a bell ull (i sense proves de fet), li atribueix: «*al-kunāisa* l'esglesieta». Seria, doncs, el diminutiu del nom, ben conegut entre els moros, de l'església cristiana (àr. clàss. *kanīsa*, pl. *kanā'is*, *RMa.* 360.2, 170), *canícies* «iglesia por denuesto» (*PAlc.*, 282a36); aquesta és la pron. granadina de la var. *kanisiya*, que és la que Dozy documenta com a pròpia del Magreb, en una munió d'autors (II, 493b); el diminutiu d'això no el veiem documentat enlloc, i segons les regles de la morfologia aràbiga, si partim de la variant clàssica, seria, no ben bé com diu *AlcM*, sinó *kunāisiya*, i partint de la hispànica i magrebina, si no ens enganyem, hauria de ser *kunisāyya* o cosa semblant; ni que hagués estat com diuen ells, tampoc sembla possible que *-āisa* (i molt menys les formes reals) hagués perdut la *ī* o hagués sofert aquelles alteracions més considerables; ni que la *-r* sigui arbitrària. Amb raó, doncs, el Mapa Mascaró i Coromines han mantingut la grafia tradicional *Alconàsser* amb *-r*. Sense perdre de vista la inversemblança que en aquells pendents vertiginosos, o en aquell illot de penya, hi hagués mai hagut una església —o esglesiola— cristiana o no.

Sembla, però, que ha d'ésser d'origen aràbic. Pensem tot seguit en l'àrab *ḥanzir*, el nom aràbic comú i ben conegut del 'porc' i del 'porcell' (Dozy, *Suppl.*, I, 408a; Belot 181a, *RMa.* 529, *PAlc.* 353a11); o més aviat, en una altra forma d'aquest, com ara el diminutiu *ḥonāizar* «puerco pequeño» (*PAlc.* 359a23); i encara millor el plural que significa 'els porcs': *al-ḥanāzir* (Belot, *RMa.*, *PAlc.*) que segons les normes accentuals de l'àr. vg. s'havia d'accentuar *al-ḥanāzir*. Fonèticament hi ha via oberta: car el *ḥ* no